LUDOVIC ROMAN

AVENTURILE FARFURIEI ZBURĂTOARE

70

LUDOVIC ROMAN

AVENTURILE FARFURIEI ZBURĂTOARE

I

70

EDITURA «ION CREANGĂ»

Coperta : *Dumitru Ionescu*

DAN TRIMITE LA BAZA „MARTE 2000", UN SOL

Doi ochi mici, de viezure, urmăreau cu atenție fiecare mișcare de pe insulă. Gîză îl vedea pe Viorel în compania prietenilor săi și nu-i venea de loc la îndemînă să se apropie. Cum însă la nici un copil răbdarea nu ține mult, se ridică dintre ierburi și strigă brusc, cît îl lăsară plămînii:

— Vioreeel!

Viorel se răsuci pe călcîie, surprins, și-i spuse Mirei:

— Ăsta e Dan!

În adîncul sufletului se bucură că Dan a ajuns la vorbele sale, că s-a întors, însă își înfrînă dorința de a-i alerga în întîmpinare. Se îndreptă calm în direcția din care venise glasul acela pițigăiat, întrebînd:

— Unde ești, mă?

— Aiți!

— Unde „aiți"? îl îngînă, fără să vrea. Nu te mai maimuțări și, haide, ieși la iveală!

Iarba se mișcă. Privi atent. În locul cu pricina îl recunoscu pe fratele lui Dan, un omuleț cam de vreo cinci ani, pe fața căruia lucea un năsuc nostim.

— Ce făceai aici, Gîză?

Gîză își trase nasul bosumflat și tăcu.

— Ei, haide, spune ce făceai aici ? Te-a trimis Dan ? insistă Viorel, dar nu primi nici un răspuns.

Sosi și Mira care ridică a mirare sprîncenele ei extrem de mobile.

— Cine-i ?

— Frățiorul lui Dan, un băiat foarte serios și cuminte, care cunoaște trei limbi, îl recomandă Viorel, adăugînd : Dar care acum, nu știu prin ce întîmplare, le-a uitat pe toate.

— Nu le-am uitat, mormăi Gîză cu o mină inciudată, copiată de la Dan. Dar..

— L-am imitat pe „aiți" și te-ai supărat, înțelese Viorel cum stau lucrurile. Vrei să facem pace ?

Gîză îi strînse mîna. De vorbit însă nu vorbi. Viorel cugetă : „Sînt prea înțepător. Supăr ușor pe cei din jur". Renunță la tonul superior, își muie complet vocea, și-l provocă pe băiețel la joacă :

— Pariez că nu mă poți prinde !

Gîză uită pe dată supărarea și sări ca un greieruș prin iarba care-i ajungea mai sus de bărbie. Se strădui mult și-l prinse pe Viorel de-un picior, rîzînd fericit. Rîse și Mira, care urmărise scena amuzată. Îl luară pe băiat de mînă, îl duseră la huța cea mare, atîrnată de creanga bătrînului stejar, și-l deteră pe rînd, pînă se ceru singur jos. Viorel ardea de nerăb-

dare să afle de ce-a venit, dar hotărîse să nu mai insiste.

— Vrei o bomboană ? îi întinse o pungă de plastic, cu drageuri de ciocolată.

Gîză topi în gură bomboana, apoi oftă lung, ca oamenii mari. Trase cu coada ochiului la Mira și, pocindu-l din cînd în cînd pe „r", spuse :

— De ce nu i-o fi plăcînd aici lui Dan ? E așa de frumos ! Mi-a spus că-și face un observator de urmărit „farfurii zburătoare" și te cheamă, dacă vrei, să lucrezi cu el... să fii căpitan...

„N-are decît să urmărească și crătiți zburătoare !" îi veni lui Viorel să strige, dar faptul că Dan recunoștea talentul lui de șef îi aduse în colțul gurii un zîmbet de mulțumire și tăcu. Vorbi într-un tîrziu :

— Eu, Gîză, nu cred în „farfurii zburătoare", așa că spune-i că-mi plac mai mult cele cu fripturi.

Se crezu spiritual și schimbă o privire cu Mira. În ochii profesorului-comandor îi citi însă aprobarea răspunsului și-și mușcă limba. „Prea e ascuțită și pripită !" gîndi și se grăbi s-o dreagă :

— Să-i spui că o rachetă e o treabă mai solidă și că-l reprimim oricînd la noi...

Băiețelului îi fu, se pare, pe plac răspunsul că, fără să mai spună ceva, dispăru în fugă.

— De ce nu crezi în „farfuriile zburătoare", Viorel ?

Întrebarea Mirei îl derută.

— Cum o să cred ? Doar chiar tatăl tău a spus la televizor că „farfuria zburătoare" publicată în ziar a fost un balon !

— A presupus doar.

Dinspre rîu, în poiană apărură deodată micuța Venus, Gauss cel deșirat, Icar și Eridan, toți călare pe Halley, care galopa supus. Copiii descălecară ca la un semn și veniră aproape.

— Ce suflați așa ? ! se miră profesorul-comandor.

— Gîfîiți de parcă voi l-ați fi cărat pe Halley ! adăugă și Viorel.

— Ei, da, gîfîim, dar parcă asta are importanță ? se apără Icar și, întorcîndu-se către Mira, raportă :

— Avem vești despre „moșul" !

— Da ? Spune ! săriră amîndoi, curioși.

— Să nu spui nimic ! se grozăvi Eridan, care, palavragiu din fire, prinsese prilejul să-și mai șteargă din acest renume.

— Dă-mi o bomboană, i se adresă Gauss lui Viorel. Mulțam ! Acum dă-i și dumneaei ! o arătă pe Venus. Așa... Păi...

— Taci, te rog ! interveni Icar. Vă spun eu, dar mai întîi să veniți cu mine.

O luă înainte și copiii îl urmară nerăbdători.

RADIOTELEGRAFISTUL STAȚIEI R.47 ÎN CAPTIVITATE

La circa trei sute de pași de poiană, pe malul Someșului, legat de trunchiul unei sălcii, plîngea mocnit un băiat înalt, voinic, neobișnuit de musculos pentru vîrsta care i se citea pe față. Lui Viorel i se păru ciudat cum izbutiseră tovarășii lui să-l prindă. Numai cu o singură mînă acesta ar fi putut mătura din cale trei Icari sau Eridani, dar lacrimile care le văzu în ochii lui îi amintiră că forța omului nu stă numai în mușchi. Voinicul, cînd s-a văzut înconjurat de-atîția copii, nu se mai apără de loc și se lăsă prins ca și găina care, abia atinsă pe spate, se chircește în loc să continue fuga. Mira se apropie, îi ridică cu un deget bărbia căzută în piept, și-l întrebă :

— Te-au lovit ?

— Noi ? ! făcură copiii, uimiți că Mira se putea gîndi la una ca asta.

— A pătruns pe insulă și l-am reținut... atît ! explică Eridan, impresionat de lacrimile băiatului.

— În mod foarte pașnic, precizează Icar.

Mira ridică din umeri :

— Bine, dar voi mi-ați spus că aveți vești despre moș Axinte. Doar n-o fi el „moșul" ? arătă fața spre captiv.

— Cum o să fie ? sări Viorel de la locul lui. Se vede de la o poștă că-i o babă.

Copiii rîseră.

Voinicul, cu o sforțare destul de timidă, încercă să se smulgă din legături.

— Stai cuminte, că nu te mîncăm, vrem doar să ne spui cine ești și pe cine cauți ? îl liniști Mira.

Băiatul se opri din plîns, dar — aplecîndu-și fața spre fată — făcu un gest urît. Viorel strigă :

— Păzea, că te scuipă !

Saliva zbură alături. Viorel veni către el, amenințător, și-i suflă în obraz :

— Mai scuipă, hai, dă-ți silința, dragule, să ne arăți măiestria.

Îl călcă pe degetele picioarelor și voinicul țipă.

— Lasă-l, interveni profesorul-comandor, c-o să înceapă să ne conjuge verbul „a avea". Apoi către voinic, cu tonul cel mai autoritar : Cum te cheamă ?

— Mititelu, bîigui acesta.

— Fugi ! Cum o să te cheme așa ?

De printre sălcii Halley necheză scurt.

— Auzi ? Te rîd și caii !

— Jur că-s Mititelu, jur ! Să mi se taie berrregata dacă mint !

Viorel sări ca ars. Îl întrebă repede :

— Ești „R.47" ? Da ? !

Mititelu dădu afirmativ din cap. Iear trase aer în piept și făcu un pas înainte :

— Ei, acum pricepeți ce legătură era cu „moșul" ?

Viorel îl privi pentru prima dată pe Icar cu simpatie.

MITITELU FACE O MĂRTURISIRE SURPRINZĂTOARE

Interogatoriul lui Mititelu continuă îndelung. Matahala se dezleagă la limbă și, accentuînd caraghios pe „r", povesti cum ieșise la pescuit, cum îi luase apa vîrșa, cum ajunsese pe insulă și cum... Ei da, cum fusese arestat. Îi plăcea cuvîntul arestat, pentru că avea un „r" delicios în el și nu mai contenea să-l repete.

— Bine, bine, te-au arrrestat, nu se stăpîni Viorel să-l îngîne, dar spune-mi : Atunci, în seara aceea, ce-ai căutat în „Trabant" ? Cînd a venit Deimos la tine și-ai început să-l mîrîi pe „R.47" ? Cine anume era consemnat ?

Luat repede, Mititelu se făcu mai mic decît era și mărturisi fără vlagă :

— Brișcă...

— Cine-i Brișcă ?

— Un băiat.

— N-am înțeles... frișcă ! Am întrebat ce-nvîrte ?

Tăcere.

Viorel o luă deoparte pe Mira, îi șopti ceva, apoi îi chemă și pe ceilalți și spuse astfel ca să audă suficient de bine și Mititelu:

— Să-l spînzurăm de limbă, copii! Să-i mai crească puțin, și-atunci să vedeți, spune tot.

Captivul se făcu alb. Bărbia începu să-i tremure.

Mira ordonă:

— Să-l faceți să vorbească!

— Păcat de limba lui, zău! Cu ce-o să scuipe? glumi slăbănogul de Gauss.

— Nu mă torrrturrrați! se văită băiatul, deși era liber acum și putea să se apere.

— Dacă răspunzi cuminte la tot ce te-ntrebăm nu-ți prăjim pielea și nu te mîncăm, rosti Mira, abia stăpînindu-și rîsul. Cine-i Brișcă?

— Un băiat... Cum să spun? Care urmărește o farfurie zburătoare...

— Doamne! făcu Viorel. N-am auzit unul care să spună că urmărește un... șoșon zburător! și prin minte o idee îi fulgeră: „Nu cumva Dan e... Brișcă?" Alungă însă repede gîndul acesta care, ce-i drept, îl tulbură pentru o secundă numai. Și cine-i „moșul"? întrebă precipitat, tot mai amenințător.

— Bunicul lui, un profesor pensionar.

— Și unde stă?

— Pe Dealul Cetățuii, nr. 18, turui ca un automat Mititelu.

— O, te-ai cuminţit de tot ! spuse Venus. Meriţi chiar şi o bucăţică de ciocolată.

Băiatul rupse din mîna fetei o bucată de ciocolată, o înghiţi şi se aşeză pe iarbă. Copiii, fericiţi că aflaseră ceea ce pentru ei era esenţialul, plecară spre poiană, uitîndu-l pe Mititelu pur şi simplu. Se trezi deodată singur şi strigă :

— Hei ! Unde v-aţi topit ?

Se ridică şi fugi în dreapta, fugi în stînga. Îi zări departe.

— Hei !

Viorel îl auzi şi-i făcu semn cu mîna, de adio.

Mititelu ridică din umeri, fără să priceapă. Bîigui :

— Au venit... M-au legat... M-au dezlegat... M-au descusut...

DEIMOS DESCOPERĂ CĂ „VĂRUL DIN BUCUREŞTI" A FOST UN.. SPION

Abia acasă înţelese teribilul membru al „Clubului celor tari" că, de fapt, l-a trădat pe Deimos, că şi-a trădat colegii şi se întristă. Intră în porumbar, şi în timp ce-şi hrănea pensionarii, le vorbi :

— Pe vremea cînd voi stăpîneați văzduhul și voi purtați mesajele... nu vă intercepta nimeni!

— În afară de ulii! veni de undeva replica, și Mititelu recunoscu cu emoție vocea lui Deimos.

Acesta sări sprinten gardul și-l întrebă batjocoritor:

— Ce filozofai?

Porumbeii, speriați de sosirea lui Deimos, se risipiră într-o clipă. Doar un pui, abia ieșit din cuib, rămase să ciugulească din palma lui Mititelu, care avea lacrimi în ochi.

— S-a întîmplat ceva? se alarmă Deimos.

— Am fost la Someș, la pescuit. Cînd am ajuns pe insula de la Canalul Morii, m-au prins niște copii și m-au legat. Da! Da! Au vrut să mă spînzure, ce crezi?

Deimos pricepu că Mititelu căzuse în mîinile prietenilor Mirei și, fricos cum era, pălăvrăgise. Fu cuprins de o bruscă oboseală, de o sfîrșeală dureroasă; încercă să se stăpînească:

— Și ce te-au întrebat?

— Cum mă cheamă, cine-i Brișcă și cine-i...

— Moșul?

— Da!

— Și le-ai spus?

— Da.

— Deșteptule!

Deimos lovi cu piciorul în puiul de porumbel şi ieşi din porumbar furios. După cîţiva paşi se opri şi se întoarse din drum :

— Un lucru nu pricep... De unde ştiau de Brişcă...

— Ne-au văzut în „Trabant" în seara aceea..

— Dar Brişcă nu era acolo !

— Ne-au interceptat convorbirea.

— Şi tu le-ai spus cu cine am vorbit...

Deimos îl făcu iar „deştept", şi Mititelu sughiţă.

— Teribilele tale radiograme cifrate ! tună furios Deimos.

Îşi încrucişă mîinile la spate şi se plimbă un timp ca o sălbăticiune în cuşcă.

— Era cumva printre cei de pe insulă unul cu un neg sub nas ? spuse după o vreme.

Mititelu se strădui să-şi amintească, dar nu izbuti.

— Unul aşa... cu un păr blond, moţat, îl ajută acesta, şi matahala îi descrise pe rînd.

Cînd ajunse la Viorel, Deimos ţipă :

— El e ! Şi şuieră printre dinţi, aparte : Mai stăm noi de vorbă, vărule !

— Poftim ? întrebă Mititelu, zăpăcit.

— Şezi aici, îi ordonă Deimos, arătîndu-i o buturugă, şi ascultă-mă ! Din toată încurcătura asta ne-am ales totuşi cu un folos. Am aflat că înaintea ta am mai avut printre noi un ticălos, sau, şi mai exact, un spion. Şi, uitîndu-se undeva într-un punct fix, adăugă : N-ai fost prost !

— Te cred, nu oricine putea inventa un cod așa de...

— De idiot ! i-o reteză președintele. „Vărul“ nu ești tu, stai liniștit ! Ai un bostan teribil, plin de idei, dar n-ai curajul și mai ales șiretenia „vărului“. Să-l am în club, nu m-aș teme de nimeni !

Deimos căzu o clipă pe gînduri, înaintea unei bătălii, apoi prinse iar glas :

— Îl rogi pe moș Axinte să rămînă la castel. Vom porni îndată și noi, ca să nu ne-o ia ei înainte.

— Să-i telegrafiez lui Brișcă ?

Marele clubist, cum îi plăcea lui Deimos să se numească, răsuflă larg, ușurat, ca și cum hotărîrea luată însemna și victoria.

CONSFĂTUIREA DE LA „RACHETA ALBĂ“

Interiorul „Rachetei albe“ strălucea de curățenie și ordine. Viorel adusese aici toate aparatele pe care le avea acasă, instalase postul de radio și făcuse o mulțime de inovații mărunte. De pildă, dacă ridicai prea tare tonul, se aprindea un bec care te chema la bună-cuviință.

— Uite, am numărat că ai vorbit de zece ori pe roșu, îl opri Mira pe Eridan, care făcea eforturi să-și impună un anumit punct de vedere.

— Bine, nu mai spun nimic.

— Spune, dar calm şi cît mai clar, ceru profesorul-comandor.

— Repet, ne mîncăm timpul cu căutări inutile. Ce ne interesează pe noi radiogramele unui papă-lapte ca Mititelu ? Cîtă vreme nu-i facem lui Deimos nimic, cred că ne putem vedea liniştiţi de treabă.

— Nu e aşa ! interveni Viorel revoltat, dar Mira îl domoli :

— Lasă-l să-şi spună părerea ! E dreptul lui.

— Eu mi-am spus-o, încheie Eridan, mîhnit de ieşirea lui Viorel.

Mira continuă :

— Acum te ascultăm pe tine !

Viorel pregăti o cuvîntare „energică", dar îşi aminti de becul roşu, pe care-l montase mai mult pentru sine, ca să se poată controla cînd se înfierbînta în discuţii. Începu rar, dînd cuvintelor gravitate :

— Cred, şi am temeiuri să cred, că dincolo de aceste radiograme se ascunde încă ceva, ceva misterios, şi anume că Mititelu nu e de loc un papă-lapte şi nici Deimos nu e un prost. Firește, povestea cu „farfuriile zburătoare" e o bazaconie...

— O bazaconie ?! întrebă rece Mira. Noi, pămîntenii, obişnuim să spunem la multe lucruri ce nu intră în înţelegerea noastră că-s bazaconii. Vezi, eu tocmai povestea cu „farfuriile zburătoare" am reţinut-o şi am impresia că aici se ascunde cu adevărat ceva !

O undă de uimire trecu peste privirile micilor candidați la zborurile extraterestre. Ceasul-cronometru de pe perete bătu sfertul de oră și după ce sunetul său melodios se stinse, Mira continuă :

— De ce n-am putea admite că un vehicol spațial de o asemenea formă, acționat pe alte principii, poate fi superior rachetelor clasice ? Și dacă luăm de bună ce susțin unii savanți — că-s extraterestre — atunci neîndoielnic că-s superioare. Să închidem ochii și să ne astupăm urechile în fața unor realizări care ies din obișnuit ? Așa ne vom pomeni pregătiți temeinic pentru zborul cu racheta tocmai cînd această minune a tehnicii va părea o curiozitate la fel cum pare astăzi un automobil fabricat cu douăzeci-treizeci de ani în urmă.

Se făcu o liniște profundă. Viorel își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul și, ca întotdeauna cînd frămînta o nouă idee, își freca vîrful nasului cu degetul mic, pe care purta un inel cu o minusculă busolă.

— Te ascultăm, profesore-comandor, șopti Gauss, impresionat.

— Te ascultăm ! șoptiră și ceilalți.

— Poate că sensul mesajului cifrat era : „Copilul să-i predea lecții profesorului“ în ce privește astronautica !

— Numai la asta nu m-am gîndit ! mărturisi Viorel

și adăugă repede : Poate că vor să-și procure o „farfurie" în scopuri de spionaj !

— De spionaj ? rîse Mira, uitînd pentru o clipă că Viorel era ataşatul cu problemele securităţii terestre şi vedea totul prin prisma intereselor apărării. Scopul poate fi şi „lecţia" promisă. Important este să aflăm despre ce „farfurie zburătoare" este vorba. Aşadar, să ne împărţim sarcinile.

Şi în timp ce-o asculta pe Mira dînd comenzi, mintea lui Viorel continua să lucreze febril. Întrezărea o descoperire senzaţională, o aventură extraordinară, în care, în sfîrşit, putea să-şi arate cu adevărat talentul şi priceperea.

OBSERVATORUL LUI DAN

Viorel sună la uşa lui Dan tîrziu, după ora cinci, şi se miră că nu-l găseşte acasă. Lucica, sora lui, îi spuse supărată că de la o vreme stă tot pe acoperişuri şi că dacă l-ar lăsa să-şi care un pat acolo, nici la culcare n-ar coborî.

— Du-te, că-l găseşti cu siguranţă acolo.

Dar Viorel nu ajunse nici pînă la ultimul etaj, cînd îi veni ideea năstrușnică de a-i trage o păcăleală. Luă liftul şi în cîteva clipe fu iar jos. Cumpără de la tutun-

geria de peste drum o copertă de dosar, staniol și celofan. Se așeză la o măsuță și confecționă o cutie în care plasă lanterna lui de buzunar. Urcă scările blocului vecin și ieși pe acoperiș. Pe fondul întunecat al cerului, „farfuria" lui strălucea minunat. Fugi cu ea pînă la capătul blocului, unde se împiedecă de-o antenă de radio și căzu. Locul loviturii îl duru cumplit și rămase așa, întins, pe acoperișul clădirii. Prin spărturile norilor vedea licărind stelele. Recapitulă în gînd ceea ce citise în ultima vreme despre astre. „Cu excepția pămîntului, își zise, planetele sistemului nostru solar sînt moarte... Sonda sovietică «Venus 4» și cea americană «Mariner 5» au stabilit definitiv că pe Venus nu pot exista condiții pentru dezvoltarea vieții. La suprafața sa, această planetă are o temperatură de peste 200°C, iar atmosfera e alcătuită în cea mai mare parte din bioxid de carbon. Pe Marte, dimpotrivă, e frig și nici măcar celebrele canale sau schimbările de culori nu mai dau cuiva iluzii. Marile planete — Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun și Pluton fiind foarte departe de Soare — trăiesc în veșnicia ghețurilor. Ah, dacă toate «farfuriile» acelea grozave or fi simple cutii din carton, staniol și celofan ale unor pămînteni puși pe șotii!" Surîse, și cu un efort se ridică în picioare. Își vîrî lanterna în buzunar, iar „misteriosului obiect neidentificat" îi făcu vînt. Coborî iar în stradă și se îndreptă

spre Dan. De data asta îi deschise chiar el cu o față neobișnuit de radioasă.

— O ? Ce oaspete ! făcu el cu ochi triumfători. Ai picat la țanc. Intră, că developez un clișeu formidabil !

Viorel intră tiptil în urma gazdei.

— Șezi, spuse Dan. Acuși sînt gata. Uite, ce vezi aici ?

Viorel luă filmul în mînă și-l cercetă. Spuse cît izbuti mai serios :

— Un obiect de-o formă ciudată. Nu e cumva o... farfurie zburătoare ?

— E unică în țară ! se umflă Dan în pene. Dar tu n-ai văzut „farfuria" ! Era uriașă, zbura splendid și emana, uite-așa... o lumină puternică. Am văzut-o de aproape și foarte clar pînă ce a căzut brusc într-un nor.

Viorel își spuse : „Și ce mai nor ! Cu stele verzi !" Îl furnică un rîs irezistibil și exclamă exaltat :

— Formidabil ! Îmi închipui ce ameteli or fi avut pasagerii „farfuriei" cînd s-au izbit de nor...

Dan rîse de naivitatea lui Viorel, Viorel rîse și mai abitir de naivitatea lui Dan. Împăcați, cei doi prieteni se îmbrățișară.

— Știi, de fapt și noi ne ocupăm acum de „farfurii", spuse pe tonul său glumeț Viorel. Și ca Dan să nu-și închipuie că face o aluzie răutăcioasă, adăugă repede : L-am prins pe „R.47" și am aflat că grupul lui

Deimos se ocupă de urmărirea unei „farfurii zburătoare".

— Tu l-ai prins, căpitane ?

— Nu eu. A fost capturat de ceilalți. Dar de ce-mi spui căpitan ?

— Păi... n-ai venit să preiei comanda Observatorului OZN ?

Viorel întîrzie răspunsul. Ar fi vrut să nu-și supere prietenul din prima seară și — cum știa că atunci cînd vrei să ocolești un răspuns trebuie să pui o altă întrebare — se pomeni interogîndu-l :

— Ce aparate ai ? Ce-ai făcut în săptămîna aceasta ? Cu cine te-ai jucat ? Ce face Gîză ? Știi, lui Gîză i-a plăcut pe insulă. Mira spunea că i-ar putea da și lui o misiune. E mic și nu trezește bănuielile nimănui. Tu nu ești curios să afli ce planuri ascund ai lui Deimos cu atîta strășnicie ? N-o fi vorba de-o „farfurie" de spionaj ?

Dan își scutură capul, clipi des, încercînd să-și limpezească mintea. Își adună apoi călcîiele într-o poziție caraghioasă de „drepți" și spuse :

— Datoria mea este să-mi urmez căpitanul.

Viorel nu voi s-o mai lungească, să-i explice că el e atașat pentru problemele securității terestre pe lîngă profesorul-comandor al „Rachetei albe", că nu poate accepta și căpitănia. Îl anunță simplu :

— Mîine plecăm în misiune.

PE URMELE LUI MOȘ AXINTE

Dan sosi primul la Tăietura Turcului, locul unde se înțeleseseră să se întîlnească. Avea sub braț un dosar cu articole din ziare în care se vorbea despre obiectele zburătoare neindentificate. Elucidarea originii lor începuse să-l pasioneze din ziua în care văzuse la televizor imaginile unui asemenea obiect fotografiat în orașul său. Decupă toate informațiile publicate în „Magazin" și în celelalte ziare pe care le citea sora lui, Lucica. Năzuia să fie primul pămîntean care să dezlege taina curioaselor OZN-uri.

În clipa cînd ajunse din nou cu gîndul la bucuriile gloriei, îl văzu pe Viorel și-și aminti, nu fără ciudă, că grupul lui Deimos urmărește același lucru. Îl zări și pe Gîză, ținîndu-și cu o mînă pantalonii gata să-i cadă și se supără :

— Cine ți-a spus unde sînt ?!

— Păi... ce credeai ? Că am dormit ? Am auzit tot ce ați vorbit voi !

— Îl luăm cu noi ! spuse Mira. Tu ai venit de mult ?

— De o oră ! oftă Dan.

— Am spus că nu glumește ! se întoarse Viorel către Mira. Cînd îi ceri să vină devreme, trezește tot cartierul. În mînă ce ai ?

— O colecție de articole.

— Bine, mă, credeai că mergem la vreo bibliotecă ?

— O documentare în plus nu strică niciodată, interveni Mira împăciuitoare, și-i luă de braț pe amîndoi, șoptindu-le : În recunoaștere îl vom trimite pe Gîză.

Băieții acceptară și-l instruiră pe Gîză ce și cum trebuie să facă.

Ajunși pe Dealul Cetățuii, căutară strada cu aceeași denumire și, consternați, aflară că numărul 18 nu există. Șirul caselor se termina cu cifra fără soț : 17.

— Ne-a dus Mititelu ! spuse dezamăgită Mira

— Dacă-l prind, îl omor ! se înfurie Viorel.

— Să luăm casele la rînd, propuse Dan. Uite, să încercăm la numărul 8 !

La numărul 8 era o căsuță cochetă, înecată toată în trandafiri. Gîză se strecură înăuntru și strigă :

— Briiișcăăă !

Se deschise o ușă și o femeie întrebă :

— Ce vrei, băiețaș ?

— Pe Brișcă.

Femeia ridică din umeri. Strigă cuiva : „Ioane, ia vezi ce vrea copilul ăla !"

Băiatul cu numele de Ion scoase capul pe ușă și, măsurîndu-l curios pe Gîză, întrebă :

— Pe cine cauți ?

— Pe Brișcă.

— Aici nu stă nici un Brișcă.

Gîză insistă :

— Stă pe Dealul Cetățuii, la numărul 8.

— Adresa e exactă, dar nu locuiește aici.

— Mi-a promis o... o... farfurie zburătoare, se chinui Gîză să-l pronunțe pe „r".

Ion se lumină la față.

— Păi de ce n-ai spus așa de la început ?

Viorel, Dan și Mira, ascunși după boschetele de trandafiri, își dădură bucuroși coate.

— Ce părere aveți de flerul meu ? se fuduli Dan.

Ion vorbi iar :

— Mamă, dă-i țîncului o farfurie... Din cele pe care tot le zbori.

— Ești prost ? întrebă cu sinceritate Gîză. Și strigă cît putu :

— Daneee ! Asta-i prost ! Crede că vrem farfurii de mîncat.

Ion dădu să-l plesnească pe băiat, dar Mira îi veni în ajutor :

— Ce vrei ? îl luă ea la zor pe Ion, care, surprins de apariția fetei, făcu ochii mari :

— Și tu... tu vrei o farfurie ? ! se bîlbîi Ion.

— Vezi să nu rămîi nemîncat ! i-o aruncă Mira peste umăr și ieși, cu Gîză de mînă, în stradă. Dintre trandafiri își făcu apariția Viorel, apoi Dan.

— Tulai, mamăăă ! țipă acesta cînd îi văzu, crezînd că vor să-l bată.

— Ce ai ? întrebă calm Viorel. Nu stă pe strada asta unul Brișcă ? N-ai auzit ?

— Brișcă ! își reveni Ion. Brișcă... Știu pe unul Brișcă pe strada Cetății.

— Aha ! se învioră Dan.

— Mersi, făcu Viorel și, bucuroși, alergară îndată după Mira.

— Profesore-comandor ! vorbiră amîndoi odată. Stă pe strada Cetății, nu a Cetățuii.

Strada Cetății era în celălalt capăt al orașului. Aici aflară că Brișcă și bunicul lui, moș Axinte, erau plecați la Cremenea, un munte din apropiere, de unde se reîntorceau abia la sfîrșitul vacanței. După o clipă de cugetare, intrigată de lipsa lor, Mira hotărî :

— Facem o expediție !

URME SUSPECTE

Era cald. Adieri blînde coborîte din munte purtau miros de cetini. Dan se opri și-și agăță de bluză o hîrtiuță pe care desenase un cerc.

— Ce faci ? se interesă Viorel.

— Mi-am pus un cerc.

— Ca să alungi duhurile ? rise Venus, mutîndu-și rucsacul de pe un umăr pe celălalt.

— Aș ! se îmbufnă Dan.

— Atunci ?

— E un semn străvechi, folosit de navigatorii japonezi și preluat mai tîrziu de europeni. Cîndva călătorii își desenau doi ochi, fiind încredințați că astfel nu vor rătăci drumul. Apoi au început să deseneze pur și simplu un cerc...

— Oho, rîse Viorel, așa vom putea ajunge fără grijă chiar pînă la Taumatavhacatangihangacooauauotamataturipucacapichimungahoronucupocaivhenuachitanatahu!

— Christoase ! se cruci micuța Venus. Arată-mi limba !

— De ce ? rîse Viorel.

— Să văd dacă-i întreagă.

— E întreagă. Crezusem că am mîncat din denumirea cea mai nostimă care s-a dat vreodată unei localități.

— Unei localități ? ! întrebă și Dan, curios.

— Da, din Noua Zeelandă. În traducere sună cam așa : „Localitatea unde Tamateu, omul cu genunchii mari, care s-a cățărat pe munți și a înghițit dealuri, fiind vestit ca mîncător de pămînturi, a cîntat iubitei sale la flaut".

— Ești nebun ! gîfîi bondocul, simțind aluzia.

— Scorneli ! spuse Venus.

— N-am scornit nimic ! se apără Viorel. Puteți întreba orice cunoscător în geografie.

— Află că o să întreb, mîrîi Dan, și dacă n-o fi așa, te pun să înghiți o șapcă de mere pădurețe.

— De acord, subscrise vesel Viorel. Înghit chiar și un pumn de furnici și umblu desculț, dacă vrei, prin urzici!

— Bine, bine, o să vedem noi! încheie Dan și rămase dinadins în urmă.

Mergeau în șir indian, unul după altul, pe marginea șoselei care urca în serpentine. Curînd ajunseră la o încrucișare de drumuri. Mira scoase harta. Calculă ceva și oftă:

— Pe drumul de țară e departe. Ce-ar fi să închiriem o căruță? Hei, nene, du-ne pînă la castelul Cremenea! se adresă unui căruțaș care tocmai se apropia.

— D-apoi... v-aș duce eu, spuse țăranul, dar mă tem că m-afund în noroi, că-n munte a plouat toată noaptea.

— Doar n-o fi fost chiar potopul, interveni, nițeluș obraznic, Viorel și băiatul înțelese pe dată că făcuse o boacănă. Explică: Glumeam și eu așa... Poate ne ajuți totuși, nene!

Țăranul, încruntat încă, spuse:

— E o potecă colo, vă scoate într-un ceas la castel, arătă el și dete bici cailor mărunți de munte.

— Să mergem! îi îndemnă Mira și coloana o urmă tăcută.

Poteca ba urca, ba cobora, ocolind stînci uitate parcă de niște uriași pe fînațe. În lutul moale erau imprimate urme proaspete, semn că poteca era circulată. Viorel întoarse capul și-l văzu pe Dan respirînd anevoie, cu gura deschisă.

— Pufăi?

— Te-am speriat?

— Credeam că dă locomotiva peste mine, glumi Viorel, dar, să nu-l supere, trecu repede la alt subiect: Nu ți se pare nimic ciudat aici, Dane? Pe toată poteca nu-i nici o singură urmă de om mare.

Copiii încetiniră pașii și cercetară poteca; urmele imprimate în lut erau mici, de sandale, de pantofi, de bocanci, dar mici.

— Hm, făcu profesorul-comandor, apropiindu-se de ei. La țară copiii nu umblă vara încălțați.

— Da, așa-i! o aprobă și Dan, și în glasul bondocului se simți tulburarea.

Viorel privi cu luare-aminte poteca îndelung, și se întristă. Voise pur și simplu să se găsească în vorbă, să inventeze ceva care să abată atenția lui Dan de la gluma lui înțepătoare și cînd colo dăduse naștere la o nouă problemă și de loc simplă.

Mira se opri și-l privi în ochi:

— Te gîndești la Deimos?

Viorel înclină capul afirmativ și, dorind să scape de privirile ei iscoditoare, păși înainte, decis să-nfrunte orice primejdie. „Acu-i acu', vărule" își spuse, muș-

cîndu-şi adînc buza de jos, pînă simţi o durere ascuţită. De la preşedintele „Clubului celor tari" gîndul i se mută la rană şi se linişti.

LA CREMENEA

În castel, sau mai bine-zis în aripa care rezistase secolelor, funcţiona un punct de observaţii ştiinţifice. Cercetătorii — un meteorolog, un geolog, un botanist şi un ornitolog — erau însă plecaţi la o sesiune de comunicări ştiinţifice; de tot ce se afla acolo răspundea un paznic bătrîn, surd şi miop. Locuia cu nepotul său, un băiat subţire, de vreo 14 ani, extrem de pistruiat, care ţinea bătrînului şi de ochi şi de urechi

— Nu, este exclus ca moşul şi nepotul să fie Brişcă şi moş Axinte, îşi mărturisi convingerea Viorel după ce copiii terminară de instalat tabăra. Cred că am luat o plasă.

— Nu plasă, dragă, un sac, cîntă cu glasul ei subţire Venus. Ce de saci am mai luat!

— Staţi, nu vă grăbiţi! interveni Mira. N-am lămurit ce este cu poteca, adică n-am lămurit problema urmelor.

— Ba da, cum am ajuns aici am şi făcut investigaţii, declară Dan fericit că făcuse ceva înaintea celorlalţi.

— Și ?

— Astăzi și nici ieri n-a văzut nici un localnic copii de la oraș. Cum urmele sînt proaspete și, după cum ați observat, dispar în apropierea castelului, am ajuns la concluzia că grupul a părăsit poteca și a intrat în cătun pe căi lăturalnice. Întrebarea e : „Ce motive a avut s-o ia pe căi ocolite ?“

Viorel șopti Mirei :

— Bondocul ne-a dat gata. Tu ce crezi ?

— Poate că are dreptate. S-or fi ferit de noi.

Dan continuă :

— Dacă descopăr în apropiere grupul lui Deimos mă scutiți de probele „RV“ ?

— Curat afacerist ! declară Icar.

— Fie, încuviință profesorul-comandor.

— Dar vezi, mă, nu te mai travesti, spuse Viorel, că aici se iau după tine lupii.

Dan înghiți în sec și dispăru în parcul castelului, printre trunchiurile cărămizii ale pinilor bătrîni.

— Am o idee, murmură Viorel ca pentru sine, și copiii se strînseră și mai mult în jurul său.

— Te ascultăm !

— Diseară să-l invităm și pe nepotul paznicului în campamentul nostru. Vom face un foc și...

— Și ? deveniră cu toții curioși.

— Și în timp ce voi veți cînta și veți juca în jurul focului, eu o să-mi vîr nițeluș nasul prin laboratoare.

— Dar nu e cinstit ! sări Gauss de pe buturuga pe care se culcase să facă plajă.

— De ce ? se apără Viorel. Doar nu fur nimic.

— Și dacă te prinde paznicul ?

— E surd și miop...

— Nu te înțeleg, vorbi Mira. Ce nevoie ai de toată aventura asta ?

— Să mă conving, în primul rînd, dacă paznicul e surd și miop, dădu Viorel cărțile pe față.

— Adică... îl bănuiești totuși ? întrebă Mira. Dacă-ți întinde Deimos o cursă ?

— Mă voi descurca eu. Și dacă o să fie nevoie, voi semnaliza cu lanterna în sistemul Morse.

— Mda ! Fii cu băgare de seamă.

BĂNUIALA LUI VIOREL SE ADEVEREȘTE

În campamentul „orășenilor" răsunau muzicuțe de gură, chiuituri, rîsete. Printre trunchiurile pinilor se zăreau limbile focului. Seara era senină, cu cerul spuzit de stele. Bătrînul paznic moțăia în ușa aripii restaurate a castelului, privind, din cînd în cînd, în direcția focului. Pipa îi atîrna grea și — cînd trăgea cîte un fum — lumina tutunului încins îi dezvăluia figura inteligentă, cu trăsături intelectuale. Viorel, ascuns la

cîțiva pași depărtare, îl cerceta cu interes, stăpînindu-și cu greu inima care-i bătea năvalnică. „Dacă nu se urnește moșul din ușă, ce mă fac ?“ se întrebă el și gîndul că s-ar putea da de gol îl neliniști. Se retrase după copaci și înconjură castelul. Încercă o fereastră și aceasta se deschise. Bucuros, se cățără sus și intră, mascîndu-și lanterna cu palma. Deodată, într-un ungher, zări un punct luminos și tresări. Se lăsă pe vine, emoționat, și aștepta.

— Nu mișca ! Sînt înarmat, auzi un glas care i se păru cunoscut. Cine ești ?

O piatră i se luă de pe suflet ; recunoscuse vocea lui Dan și se liniști. Mormăi :

— Omul din „farfuria zburătoare“.

— Căpitane ! strigă Dan și Viorel făcu un „ssst !“... că pot fi auziți, apoi întrebă dojenitor :

— Tu aici îl căutai pe Deimos ?

— Să vezi... Așteaptă... Ceva foarte curios !

Dan aduse o planșă pe care erau lipite trei fotografii, identice cu cele pe care și Viorel le văzuse la televizor cu obiectul zburător neidentificat. Fotografiile erau înnegrite pe margini cu calcule. Pe cea de a treia imagine erau două săgeți făcute cu creionul roșu, iar sub ele, calcule mărunte și complicate și cîteva semne de exclamare.

— Deimos și ai lui sînt la casa pădurarului, dincolo de pîrîu, mai spuse Dan. I-am descoperit după aceleași

urme. Cred că au şi pornit încoace, că i-am auzit discutînd de castel şi de „figuri"...

— Mă uimeşti, Dane ! spuse Viorel cu o urmă de invidie în glas. Meriţi titlul de prim-ataşat cu problemele securităţii terestre.

— De... căpitan ! oftă Dan.

— La căpitănie am renunţat. Baza noastră are un profesor-comandor, mai adăugă Viorel hotărît şi trase cu urechea la zgomotele de afară. Mi se pare că moşul vorbeşte cu cineva, şopti el, apropiindu-se de uşa încăperii alăturate.

— E gata ? întrebă cineva şi lui Viorel i se păru că era Deimos.

— Da, totul e pregătit, doar puterea să ne-ajungă pînă acolo, vorbi bătrînul.

— O să ne ajungă, nene Axinte, că sîntem din „Clubul celor tari".

— Bine, băieţi. În zori pornim.

— Şi calculele...

— Le-am terminat. Premiul Nobel mai trebuie să vină, rîse sec bătrînul.

— Va veni negreşit ! îl asigură Deimos, şi se auziră scîrţîind treptele de lemn.

Viorel strînse puternic braţul lui Dan şi-i spuse :

— Să fugim !

— Luăm şi planşa cu noi ?

— Firește.

O DISCUȚIE TULBURĂTOARE

Focul era încă în toi. Brișcă, dornic să se evidențieze, făcea scamatorii, salturi „mortale", glumea într-una. Viorel și Dan se apropiară pe neobservate și se atașară de grup, fără ca oaspetele să se fi sesizat.

— Cum a fost ? îi întrebă Mira repede, bucuroasă că, în sfîrșit, se reîntoarseră.

— Grozav !

Fata nu mai avu răbdare, îi chemă mai departe, și le ceru amănunte. Veniră bucuroși și Icar, Eridan și Gauss. Lîngă foc rămase doar Venus și nepotul paznicului.

— Vezi luminița ceea ? îi arătă fata lui Brișcă o stea îndepărtată. Poate că acolo trăiesc oameni...

Băiatul se uită spre luminița care pîlpîia în depărtările cerului, apoi se întoarse către Venus, în ochii căreia stăruia ceva din strălucirea astrului. Șopti :

— Poate că acolo trăiesc oameni... Poate că de acolo sosesc pe pămînt farfuriile zburătoare...

— Ah, nu ! făcu involuntar Venus. Pînă acolo sînt mulți ani-lumină. Și cu o tresărire : Dar de unde știi de farfuriile zburătoare ?

Băiatul rîse :

— Cine n-a auzit despre ele ? Citim și noi ziarele...

Fata se liniști. Continuă simplu :

— Nu pot să vină de la asemenea depărtări. Civilizații extraterestre pot exista și în sistemul nostru solar.

— În sistemul nostru solar ? întrebă uimit băiatul.

— Da. Mulți savanți susțin asta.

— Și unde anume ? În Venus ?

— În nici un caz ! Acolo totul e mort.

— Atunci ?

— Un anume astronom Low, apoi savantul Gerard Kuyper de la Lunar and Planetary Laboratory au stabilit prin măsurători de precizie că planeta Jupiter emite o mare cantitate de energie calorică. Cu alte cuvinte, Jupiter ar fi un al doilea soare din sistemul nostru planetar.

— Poftim ? ! făcu uluit Brișcă, Jupiter nu e de gheață ?

— Nu. Din cercetarea atentă a planetelor îndepărtate a rezultat că acolo nu domnește de loc o lume de gheață. Am citit un articol din revista „Atom", în care scria că renumitul radiotelescop Green Bank West din America a determinat, pentru Jupiter și Saturn, temperaturi de peste 200 de grade, pentru Uranus, de 230 de grade, iar pentru Neptun, de circa 180 grade. În aprilie 1968, profesorul Takenuci de la Observatorul astronomic din Tokio a confirmat aceste observații. Căldura emanată de Jupiter în fiecare secundă echivalează cu energia emisă de o bombă cu hidrogen de 1 000 000 tone. Mai mult decît atît : s-a stabilit că ra-

diația nu vine în nici un caz dintr-o structură radioactivă a planetei.

— Extraordinar! murmură băiatul.

— În aceste condiții, continuă aprinsă Venus, de ce n-am putea admite că pe unii din marii sateliți ai lui Jupiter, de pildă pe Ganymede și Callista, să se fi dezvoltat forme superioare de viață? În 1966, cercetătorul Kaliniac de la Observatorul din Crimeea a pus în evidență pe acești sateliți atmosfere...

— Depinde cu ce compoziție! sări Brișcă, bucuros că știe și el ceva.

— S-a demonstrat, spuse Venus calmă, că viața se poate dezvolta pînă la nivelul ființelor superioare pe baza a trei scheme diferite de schimburi chimice, din care una este specifică atmosferelor cu oxigen, iar alta, specifică atmosferelor cu amoniac...

— Vorbești ca o adevărată profesoară! exclamă băiatul.

Tăcură.

Sus, pe bolta cerului, licăreau stelele. Venus își ridică privirea și i se păru că Jupiter era mai strălucitor în seara aceea ca oricînd. Se uită la noul ei prieten și spuse:

— Mi se pare că e tîrziu...

— Noapte bună! înțelese băiatul, și se depărtă fugind.

Viorel mări lumina felinarului și rosti grav :

— Priviți ! Săgețile de pe desen nu sînt paralele ; una deviază cu 25 de grade, iar obiectul zburător, surprins în cea de a treia fotografie, apare ca o știrbitură a borului subliniată...

— Te gîndești la o catastrofă ? întrebă calmă Mira.

— Da.

— Explică-te !

— Vedeți, aceste trei formule sînt de fapt trei variante ; în caz că „farfuria" suferise o defecțiune — observați ruptura ? — trebuia să se înscrie într-o astfel de traiectorie.

Copiii urmăriră cu atenție degetul arătător al lui Viorel și exclamară unul după altul, emoționați :

— A căzut !

— A căzut !

— A căzut !

— Da, a căzut, dar să vedem unde ? oftă Viorel și i se adresă lui Dan :

— Intuiția ta ce spune ?

— Că s-a prăbușit în această zonă, devierea săgeții corespunzînd altitudinii.

— Așadar, Deimos se visează posesorul „farfuriei zburătoare", conchise Mira, date fiind calculele, bine

fundamentate din punct de vedere științific, ale lui moș Axinte. Și adăugă cu ironie : M-aș fi mirat să fi ajuns Deimos personal la o asemenea descoperire uimitoare — că trebuie s-o recunoști ! — descoperirea știrbiturii borului, și de aici deducerea iminentei catastrofe a obiectului e grozavă !

— Fără îndoială, dar nu mai puțin grozavă e descoperirea lui Deimos însuși, spuse Viorel.

— Ce descoperire ?

— Poate mai exact descoperiri, se corectă Viorel. Întîi l-a descoperit pe moș Axinte. În al doilea rînd a găsit „Rachetei albe" replica potrivită : farfuria zburătoare !

— Dar poate că moș Axinte l-a descoperit pe Deimos, spuse Icar.

— Nu știu ce-a aflat despre „Racheta albă", vorbi și Mira, dar trebuie să recunosc : replica e potrivită. În orice caz, Deimos s-a înșelat. „Copilul" n-o să servească lecții „profesorului" !

— Numai dacă o să lucrăm repede, preciză Icar.

— Poate că ar trebui să plecăm chiar mîine în zori, înaintea lor, propuse Dan.

— Unde ? întrebă Venus, care tocmai se strecurase în grup.

— În lună, glumi Viorel, că Venus e prea departe și-i învăluită de nori și nu știm ce-i acolo !

— Am întrebat serios. Unde plecăm atît de repede ? Cu „farfuria zburătoare" ce facem ?

— Găsim în lună escadrile întregi. N-ai citit ce-a scris astronomul ? Să nu uit : Dane, du planșa înapoi de unde am luat-o, să nu se alarmeze.

Dan voi să întrebe : „Singur și pe întuneric ?“, însă înghiți în sec și ieși, voind să-i dovedească prietenului său că e curajos.

— Dar despre ce tot ai vorbit cu Brișcă ? o întrebă Viorel pe Venus.

— Despre viața în spațiul extraterestru și despre farfurii zburătoare.

— Și a căscat ?

— De loc.

PRĂBUȘIREA DE LA MUNTELE CORABIA

Deimos îl trezi ceva mai devreme pe moș Axinte și-i explică planul său : tot timpul trebuiau să se îngrijească de derutarea unor eventuali urmăritori. Odată descoperită farfuria zburătoare, trebuiau luate măsuri de camuflare și păstrare a tainei.

— Dacă ne atingem ținta, nene Axinte, conchise Deimos, am să te numesc comandantul-șef al navei.

Moș Axinte își netezi mustața, apoi își drese vocea și întrebă :

— De ce să ne ascundem ? Omenirea așteaptă de secole descifrarea enigmei curioaselor OZN-uri.

— Ce-avem noi cu omenirea ? se supără Deimos.

Tăcură.

— Ești tare ciudat astăzi, Nuțule, bodogăni bătrînul, cu amărăciune în glas.

— Eu, eu, eu, eu și pe urmă alții ! Asta, băiatul moșului, nu-i a bună de loc... Vrei să acaparezi totul și...

— Deocamdată n-am ce acapara decît ipoteze, îl întrerupse Deimos. Ș-apoi, în calitate de comandant-șef al navei, vei putea, nene Axinte, dispune de ea... Firește, cu aprobarea mea.

Lui moș Axinte îi veni să rîdă, dar se abținu, pentru că în clipa aceea începuseră să se trezească din somn și ceilalți. Deimos îi zori :

— Repede ! Repede ! Plecăm...

Într-o jumătate de ceas, coloana se porni. În fruntea ei mergea moș Axinte, cu părul alb, răvășit de briza montană. Mergea tăcut, și pașii lui mari lăsau în lutul potecii urme adînci. Băieții depuneau eforturi să-i calce urma în așa fel, ca să nu se poată ști cîți au trecut pe-acolo. Ieșiră din zona fînațelor și pădurilor. Creste golașe, abrupte, se profilau pe cerul curat al verii. Poteca dispăru curînd și se văzură înaintea unor pereți înalți de stîncă.

— De aici încolo, spuse moș Axinte, numai cu o „farfurie zburătoare“ mai putem merge.

— Aș ! dădu din mînă Deimos. Ocolim așa... făcu un gest larg cu brațul, apoi ne continuăm drumul pe același traseu.

O luă înainte cu o energie înnoită. Îl urmară Brișcă, moșul și ceilalți. Deimos găsi o potecă ce urca în trepte; parcă cineva așezase uriașele lespezi una peste alta, în așa fel ca să le ușureze urcarea. În numai cîteva minute se văzură sus, la o înălțime amețitoare.

— He-hecei ! strigară băieții în cor de bucurie.

Moș Axinte, înviorat de drum, rîse de întîrziați :

— Hei, voi cei din „Clubul celor tari“, v-am întrecut la anii mei !

Făcură un scurt popas, timp în care Deimos redactă un mesaj către Mititelu : „Sîntem la înălțime și la propriu și la figurat. Victoria e sigură. Dacă intervine vreo primejdie, îți dau de știre prin poștașul nr. 2“.

Făcu bilețelul sul și-l legă de piciorul unuia din cei doi porumbei pe care-i luase cu el. Pasărea își luă zborul și — după ce descrise un cerc pe deasupra stîncilor — se îndreptă spre cuib.

— La drum ! îi îndrumă iar Deimos. Mai avem de parcurs o etapă, ca să meritățm odihna.

Toți se ridicară supuși. Moș Axinte verifică schițele, privi relieful accidentat și se încruntă.

— Nuțule, vorbi bătrînul, eu am un plan mai înțelept : să facă un pilot observațiile pe traseul acesta.

— Adică să renunțăm ? sări ca o panteră Deimos. Acum, cînd mai avem un pas ? Ori... Ah, pricep, nene, pricep... Chestia cu „omenirea"...

Pe bătrîn îl amuza caracterul contrariant al lui Deimos, iar îndîrjirea lui îi făcea multă plăcere. „Asemenea energii canalizate cu grijă, își spunea bătrînul, pot face minuni !" După vreo două-trei sute de metri auziră în urmă un zgomot ca de tunet. Priviră cutremurați înapoi. Pe locul unde trecuseră cu numai cîteva clipe în urmă se căsca acum o groapă imensă.

— O prăbușire destul de frecventă în munți, constată bătrînul. Acum să ne grăbim. Drum de întoarcere pe-aici nu există !

Dar abia lungiră pașii, că se treziră purtați înapoi ca de-un covor rulant. Terenul aluneca, aluneca cu repeziciune spre un hău înfiorător. Cînd totul încremeni, se priviră cu spaimă. Nu lipsea nici unul. Deimos scoase al doilea porumbel și se pregăti de un „S.O.S.", cînd Brișcă îi șopti :

— Nu vezi că-i mort ?

Președintele „Clubului celor tari" își pierdu cumpătul. Cel de-al doilea „poștaș" nu mai mișca din aripi. Țipă, deznădăjduit :

— Trebuie să ieșim de-aici ! Trebuie să ieșim !

— Trebuie, trebuie ! îl îngînă moș Axinte. Stai, băiatule, să vedem cum. Ei, tu, nu arunca porumbelul mort. Și cu o voce sumbră : Poate îl vom mînca...

Abia la aceste ultime cuvinte înțeleseră că situația era gravă. Pielea li se făcu de găină și, cu toată căldura verii, simțiră în corp un tremur ciudat. Deimos regretă că dăduse cu atîta ușurință drumul primului porumbel. „Dar dacă l-a prins uliul și nu mai știe nimeni nimic de soarta noastră ?“ se întrebă el cu spaimă. Bolborosi cu ciudă :

— Și am șters, pe unde am trecut, toate urmele.

S. O. S. — OAMENI ÎN PERICOL!

Soarele urcase de-o suliță. Copiii din grupul Mirei se cruciră ce strașnic îi furase somnul. Dar acum erau odihniți, veseli și gata de-o nouă zi de urmărire. Dan urcă în vîrful unui copac și strigă :

— Cît vezi cu ochii numai munți !

Coborî și-i raportă lui Viorel :

— Căpitane, echipajul „Rachetei albe“ e gata de expediție !

— Dane, mă, tu nu te-ai trezit bine ? Ce tot o iei cu căpitan în sus, căpitan în jos ! Raportul trebuie să-l dai profesorului-comandor.

Dan tuși, de parcă se înecase cu ceva, semn că-l atinsese într-un anume punct sensibil. Prietenul lui Viorel nu putea recunoaște nicidecum autoritatea unei fete și

ori de cîte ori era pus în situația de-a vorbi cu Mira se fîstîcea. De data asta își călcă pe inimă și repetă raportul, privind țintă în ochii fetei, care, fără voia ei, surise.

Zîmbetul Mirei îi tăie vorba.

— Eu plec singur...

— O iei de la început ? ! îl apostrofă Viorel. Aici nu ești în Grădina botanică, ci... în Grădina zoologică. Umblă lupii și vara.

— Vara se tem de om.

— Să spunem, interveni Mira, dar te poți rătăci. Cu cerculețele tale n-o să te salvezi.

Proasta lui dispoziție nu influență însă cu nimic atmosfera generală de veselie și optimism. După ce-și completară proviziile în cătun, porniră în direcția indicată de prima săgeată roșie din desenul lui moș Axinte, cea deviată cu 25 grade N—V. Viorel verifică busola mică de pe inel și se încredință că în fața lor se afla nordul.

Mergeau în linie dreaptă, peste fînețe, grohotișuri, prin pîlcuri de brazi și mesteceni, peste colțuri alb-cenușii de calcar. Un cerb uriaș le tăie calea, alergînd leneș din pricina căldurii și poverii minunatelor coarne. Copiii rămaseră o clipă locului, surprinși și uimiți totodată. Cerbul îi privi, scutură din podoaba sa arborescentă și, mișcîndu-și caraghios coada scurtă, se afundă între niște tufe de alun.

— Ce s-ar fi bucurat Gizăă dacă venea cu noi ! își reveni Dan din mahmureală.

— Nu puteam să-l luăm și astăzi, îi explică Mira. El e încă mic și nu rezistă la drum.

Ajunseră la zona stîncoasă de sub vîrful, atît de sugestiv botezat, „Corabia". Văzută de departe, apărea ca o corabie veche. Pereții abrupți, de piatră, îi puseră pe gînduri.

— Am luat-o prost, deși acesta este traseul indicat de săgeată, constată Viorel.

— Poate că ne-au derutat dinadins, spuse Icar. Pe-aici nu văd cum o să trecem...

— În probele „RV" și în antrenamente trebuie să introducem și alpinismul, fu de părere Gauss.

— Negreșit ! îl aprobă Mira. Doar pe Marte relieful nu va fi ca-n palmă ; chiar dacă vom avea jumătatea greutății de pe pămînt, n-o s-o scoatem ușor la capăt...

Sus, pe o stîncă golașă, se juca o rază de soare, fugărind parcă vulturii pleșuvi care-și făcuseră cuibul acolo.

Icar, mai sceptic ca ceilalți, bodogăni :

— Am fost trași pe sfoară. Poate că direcția reală e tocmai în sens invers săgeții roșii, și noi...

— Ia mai taci ! i-o reteză brutal Viorel. Privește mai bine pata ceea de lumină... acolo... pe stîncă ! Apare... dispare...

— Curios ! murmură Mira. Soarele e dincolo și, în mod normal, n-ar fi avut cum să lumineze stînca.

Dan, trezit din mahmureală, urmări înfrigurat pata și strigă :

— E de la „farfuria zburătoare“ ! Apariția petelor de lumină pe partea aceasta a stîncii nu poate avea altă explicație. Sîntem aproape !

— Ce vorbești ! exclamă Icar, batjocoritor.

— Lasă-l să vorbească ! îi sări în ajutor Viorel, că spune ceva. Voi nu observați ? Pata apare și dispare într-o anumită succesiune, ca și cum ar fi semnale făcute cu o oglindă de buzunar...

Dan își încordă privirea. Strigă :

— Morse ! Semnale Morse !

— Ssst ! făcu Viorel de teamă parcă să nu fugă pata de lumină.

Descifră : „S.O.S.“ !

Copiii păliră. Viorel, emoționat, le vorbi :

— Cineva cere ajutor. Care se încumetă să se urce cu mine pe stîncă ?

Făcură cerc în jurul lui. Sus, ca un spiriduș, raza de lumină continua să cheme : S.O.S. !... S.O.S. !... S.O.S. !...

LA CUIBUL VULTURILOR

Un uriaș nor, ridicat parcă din hăuri, începu să dea tîrcoale „Corabiei“. Vulturii croncăniră nemulțumiți, presimțind pesemne furtuna. Vîntul se întețea, stîrnit

parcă de un duh rău, și ploaia se anunța puhoi. Pînă la platoul superior mai erau vreo douăzeci-treizeci de metri.

Alături de copii căzu un fulger ; duruitul care urmă îi cutremură.

— Ne oprim aici ! hotărî Mira, trăgînd cot la cot cu Viorel, Dan și Icar frînghia de care se țineau — ajunși la epuizare — Eridan, Gauss și micuța Venus.

Într-o scobitură de stîncă, ferită de vînt, găsiră o mulțime de vreascuri care alcătuiseră cîndva un cuib de vulturi.

— Vom face un foc și vom rămîne aici pînă trece furtuna, spuse ea după o vreme, cu autoritate.

— Nu putem, profesore-comandor, replică pe ton grav și foarte respectuos Viorel. Orice întîrziere poate costa viața unor oameni. Marinarii se ajută între ei chiar și în plină furtună.

Mira, care de obicei ceda stăruințelor lui Viorel, ridică de data asta tonul :

— Vom rămîne aici ! Am hotărît.

Și ca să-i arate că discuția s-a încheiat, îi întoarse spatele, aplecîndu-se să pregătească focul.

Mira, care pusese la cale toată expediția, simțea că nu are dreptul să riște ; nu era vorba de ea, numai de ea, ci de viața prietenilor ei. De aceea îi explică :

— Fumul, de la această înălțime, poate fi văzut și de alții și deci nu vom mai fi singuri. Cît privește sem-

nalul... Poate au fost doar reflexele vreunei bucăți de mică. Apariția și dispariția petei de lumină se poate explica prin interpunerea vreunui copac care și-a mișcat ramurile în vînt.

Deși se străduise ca explicația să fie cît mai științifică, profesorul-comandor nu pusese suficientă convingere în vorbele ei, încît Viorel oftă. Repetă, în virtutea disciplinei pe care și-o impusese :

— Vom rămîne aici ! Deși...

În clipa aceea fulgeră iar, tună zguduitor și răpăi ploaia, o ploaie torențială, de vară. Răsuflară ușurați că se aflau la adăpost. Ploaia aduse cu ea răcoare și copiii aprinseră focul. Scoaseră merindea și se ospătară.

— Sătul, omul e totdeauna mai optimist ! filozofă bondocul de Dan, lingîndu-și degetele de grăsimea picurată de pe pîine.

— Îhî ! îl aprobă Venus, înghițind.

— Eu, cînd a fulgerat, spuse Eridan care, printr-un efort de voință mai tot timpul tăcuse, era cît p-aci să strig : „Ușurel, diavole, că îți faci păcat. Noi sîntem temerarii căutători ai «farfuriei zburătoare», nu oricine !“

Copiii rîseră. Ploaia, speriindu-se parcă de veselia copiilor, se opri brusc. Se făcu liniște. Doar vulturii croncăniră, pesemne bucuroși că soarele-și arătase iarăși fața. Peste crestele munților plutiră aburi calzi,

lăptoși, topindu-se și renăscînd iar, în mii de forme bizare.

— Plecăm !

Cuvîntul declanșă entuziasm și noi hotărîri de a învinge.

DEIMOS ÎȘI RECUNOAȘTE „VĂRUL"

Stîrnite de ploaie, apele subterane își tăiaseră vaduri tainice și pătrunseră în groapa care devenise arestul grupului Deimos. Cu fiecare minut nivelul apei creștea și neliniștea copiilor se transforma în panică. Începură să strige într-un glas : „Ajutoor !", dar numai ecoul se întorcea, sunînd a gol și tristețe. Apa le ajungea acum la brîu, amenințîndu-le viața. Pereții, aproape verticali ai gropii, erau inescaladabili. Sus, cerul curățat de nori, vibra în adîncimi albastre. Cînd deasupra gropii apăru capul creț al lui Viorel, lui Deimos i se păru că pe cer apăruse Steaua Bunei Speranțe. Strigă :

— Hei, omule ! Ajutor !

— Ajutor ! răsunară și alte glasuri.

Viorel se cutremură. Făcu un pas înapoi și spuse tovarășilor săi :

— Păziți cu atenție ! Mai trase aer în piept, încercînd să-și domolească bătăile inimii, apoi adăugă : Deimos e aici... într-o nenorocire...

Copiii se aplecară peste groapă și văzură un spectacol care-i înfioră.

— Pregătiți frînghia ! ordonă Mira.

— Nu va ajunge pînă la ei, spuse Dan.

— Să mai facem una din cămăși, veni cu ideea Viorel.

— N-ați auzit ? se răsti Mira la băieți. Jos cămășile !

În cîteva clipe capătul frînghiei fu aruncat în groapă. Primul urcă Brișcă. Apa șiroia de pe el și dîrdîia mai mult de spaimă, decît de frig, pentru că soarele de vară își recăpătase tăria. Urcară hindușii pe care Viorel îi cunoscuse în curtea lui Nuțu, pe urmă moș Axinte.

Ultimul ieși din groapă Deimos. Abia atunci „naufragiații" și salvatorii lor se priviră. Ochii lui Viorel îi întîlniră pe ai lui Deimos. Președintele „Clubului celor tari" tresări și o pleoapă i se zbătu fără voia lui. Veni direct la el, își petrecu brațul pe după umerii lui și-l întrebă, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic :

— Mai ai busola aceea micuță ?

Viorel îi arătă inelul în care era montată busola.

— Îți dau pe ea o lunetă.

Schimbul era ademenitor ; o lunetă valora incomparabil mai mult. Viorel înțelese că lui Deimos îi vine greu să se recompenseze altfel și acceptă. Doar Mira își atacă fostul „președinte" :

— Bună... Deimos. Poate ne spui așa, pe românește, un „mulțam".

— Ooo... Mira Ardevan! exclamă Deimos, observînd-o pentru prima dată. Tu ce făceai aici, cîrno?

— Iaca, mă chinuiam să te scot de la apă, frumosule!

Venus chicoti:

— Poate spui totuşi un „mulţam", şi în glasul ei se deslușI o amenințare.

— Mulţam, spuse moş Axinte în locul lui. Mulţam, copiii moşului, dar pentru un asemenea gest e prea puţin să spui pur şi simplu „mulţam"!

— Totuşi, ceru Mira, vreau să-l aud spunînd „mulţam".

Deimos mormăi:

— Mulţam!

Sîngele îi fugi deodată din obraji şi inima-i bătu cu putere. „L-am învins!", gîndi Mira şi zîmbi.

Zîmbiră şi ceilalţi copii, iar moş Axinte îşi mîngîie, cu un gest maşinal, mustaţa.

MIRA PREIA COMANDA „CLUBULUI CELOR TARI"

Băieţii din echipajul „Rachetei albe" îşi descleiră cămăşile înnodate şi se minunară ce interesant se răsuciseră.

— Lăsați, spuse Mira, nu vă necăjiți, că înainte de-a cobori în oraș vă spală Deimos cămășile și vi le calcă a-ntîia !

— Eu ? sări ca ars președintele „Clubului celor tari".

— Doar nu eu !

— Mă confunzi, cîrno, își reluă Deimos aerul de șef. O să ți le spele Brișcă. Așa-i, Brișcă ? i se adresă președintele nemulțumit că în clipa aceea băiatul o ajuta pe Venus să-și lege părul.

— Brișcă se pricepe la toate, rîse Dan răutăcios, cu o umbră de gelozie.

— Nu, Deimos. Ai să vii cu noi și o să le speli tu, cînd vei primi ordin, rosti cu hotărîre în glas Mira.

Deimos schimbă priviri cu membrii „Clubului celor tari". În ochii lor citi parcă : „Ehei, șefule, ai încurcat-o !" Moș Axinte tuși.

— S-o crezi tu ! se înfurie președintele și, întorcîndu-se către ai săi, ordonă : Plecarea !

Clubiștii se grăbiră să se echipeze cu hainele încă umede.

— De-aici nu se mișcă nimeni ! spuse Mira. Viorel, lămurește-i că mai e vorba și de o „farfurie zburătoare"...

— Care farfurie ? ! își ieși din pepeni Deimos.

— Ușurel, vărule, îl luă Viorel deoparte, că mai știm și noi cîte ceva.

— Spion afurisit ! scrîșni acesta.

— Pardon, atașat cu problemele securității terestre. Adică... Se uită întrebător la Mira. Ce funcție mai am eu acum ?

— Profesor-comandor secund, spuse Mira, dîndu-i numirea pe loc, pentru că vechea funcție nu-și mai avea rostul.

— Așadar, trase Viorel aer în piept, ascultă comanda la mine ! Drepți !

Deimos își încrucișă brațele pe piept. Viorel îi șopti amenințător :

— Știu o figură nouă și te fac pilaf. Apoi cu glas tare : Drepți !

Deimos luă leneș poziția de drepți.

— Zece ! strigă Dan. Zece, căpitane !

— Drepți, am spus ! se uită Viorel și către membrii „Clubului celor tari".

Moș Axinte făcu drepți și ceilalți îl urmară.

— În virtutea drepturilor pe care mi le dă diploma de președinte...

— De onoare, bîigui Deimos.

— Pe aia ți-o las ție, i-o tăie Viorel și continuă : De președinte al „Clubului celor tari" declar : singurul șef recunoscut de toți din clipa aceasta este... (Membrilor celor două expediții li se opri răsuflarea.) Este... profesorul-comandor al „Rachetei albe", Mira Ardevan.

Nu protestă nimeni.

Moș Axinte trase cu ochiul spre Brișcă și tuși iar, cu înțeles. Îi spuse în șoaptă :

— De cînd mă știu, numai „profesorii“ au predat lecții „copiilor“ !

Viorel se apropie de Deimos :

— Ce spui, vărule ?

Tăcere.

— Aprobi ? Mersi ! Pe loc repaus.

Dan, încîntat de noua întorsătură a lucrurilor, o întrebă pe Mira, curios :

— Și eu ? Eu ce voi fi ?

— Prim-adjunct al profesorului-comandor secund.

Titlul îi sună frumos și Dan căută înfrigurat privirea micuței Venus, dar n-o întîlni.

— Continuăm expediția ! hotărî Mira. Această etapă va fi comandată de moș Axinte, consilierul nostru științific !

EXPEDIȚIA UNITĂ „OZN“

Stînci albe, ascuțite, străjuiau alte stînci mai depărtate, la fel de albe, la fel de ascuțite. Un adevărat peisaj lunar, cu umbre fantastice, se desfășura sub privirile fermecate ale copiilor.

— Mergem mai departe ?

Întrebarea se repeta din cînd în cînd, la intervale aproape egale, și de fiecare dată își răspundeau :

— Mergem.

Înaintau cu pași repezi, uniformi, așa-numiții „pași cosmici". Moș Axinte se ținea tare și cînd copiii îl întrebau dacă mai rezistă, răspundea pe nerăsuflate: Gata, nu mai sînt în „Clubul celor slabi"!

Deimos mergea în urma Mirei, tăcut. Viorel și Dan încheiau coloana.

— Știi, Dane, mă gîndeam că Deimos e un mare vulpoi. Mi-a cerut busola, ca să nu mai putem reconstitui itinerariul...

— O fi, dar crezi că eu am stat degeaba? Am însemnat fiecare stîncă pe unde am trecut. Acum să vedem... pe unde ne mai cară moșul?

— Ce tot vorbești? întrebă Icar, încetinindu-și pașii. Dacă profesorul-comandor a hotărît să-l numească șef, înseamnă că trebuie să-i acordăm încredere...

— Ah, tu, Icar, se vede că ești o cometă! Pardon, un asteroid. Judeci totul din fugă, spuse Viorel pe un ton prietenesc. Și după o pauză adăugă: Ești — cum să spun? — nițeluș încuiat.

— De ce?

— Tu știi de ce.

Icar nu se supără. Spuse:

— Dacă a te supune, a da dovadă de disciplină, înseamnă... Nu mă întrerupe! Te rog! De fapt ce să mai spun? Vei ajunge și singur la înțelepciunea asta. Eu am moștenit-o de la tata. Ereditar. Tu știi ce e aceea ereditate?

— Un fel de transfuzie, spuse sec Viorel, și văzu în ochii lui Icar încolțind un zîmbet.

Mira îl chemă pe Icar să-i spună ceva. După ce se îndepărtă, Viorel îi mărturisi lui Dan :

— E cam înfumurat, dar nu-i băiat rău.

— Întocmai ca și... Dan înghiți cuvîntul și rîse scurt.

— Ca și mine. Asta ai vrut să spui !

— Nu, căpitane, ca și Deimos.

Tăcură. Ieșiră pe un platou pavat cu lespezi uriașe de piatră.

— E o porțiune din drumul roman. Pe drumul acesta se ajunge la minele de aur ! explică Dan, care citise asta în gazeta locală.

— Ce spui ? Au putut transporta romanii asemenea blocuri ?

— Nu chiar ei, ci sclavii.

— Nici sclavii n-au putut ridica și ciopli pietre atît de mari ! stărui Viorel.

Dan privi mai cu luare-aminte curiosul pavaj și i se păru că prietenul său avea într-adevăr dreptate.

— Vioreeel ! Daneeee ! Veniți repede aici ! strigă Mira, făcînd gesturi largi cu mîna.

Alergară într-un suflet acolo. Văzură lucind, la picioarele lor, oglinda unui lac adînc și limpede. Moș Axinte se așezase turcește pe iarbă și-și netezea mustața, privind resemnat întinderea scînteietoare a apei.

— Prieteni, vorbi el după un timp, și în glasul lui se simți tristețea. Nu mai avem speranțe să găsim „farfuria zburătoare".

— Cum așa ?! întrebară neliniștiți copiii.

— Pentru că după toate calculele a căzut aici ! și arătă lacul adînc și limpede.

— Poate că n-a căzut ! strigă Dan deodată atît de tare, încît Viorel se prinse cu mîinile de urechi. Poate că a izbutit să zboare anume aici !

— Aici ? Anume ? făcu bătrînul.

— N-ați auzit de lacul Titicaca din America ? O expediție de oameni de știință a plecat să cerceteze lacul acesta despre care, din cele mai vechi timpuri, circulă tot felul de legende. Se presupune că în mijlocul lacului ar exista o bază subacvatică de „farfurii zburătoare".

— Ce-ți spuneam ? Pietrele acelea nu le-au cioplit romanii ! triumfă Viorel.

Dan tăcu. Tăcură și ceilalți. Moș Axinte căută pipa. Jos, la picioarele lor, lucea oglinda lacului. Cine s-ar fi încumetat să-i cerceteze străfundurile ? O umbră rotundă zbură deasupra lacului. Copiii ridicară emoționați privirile, dar zăriră silueta cunoscută a unui elicopter obișnuit. Elicele își încetiniră viteza și aparatul, spre surprinderea lor, ateriză pe platoul din apropiere, chiar pe pista... construită probabil de ființe extraterestre. Ușa se deschise și apăru Mititelu, cu chipul radiind de fericire.

— Trăiți ? Sînteți teferi ? îi întîmpină el.

— Iha ! R.47 acționează acum din elicopter, făcu Viorel.

— Trăim, mormăi Deimos. Te-ai angajat telegrafist ? arătă spre elicopter.

— Aș ! Am primit un mesaj și am cerut ajutor. V-am căutat, crede-mă, peste tot !

Deimos luă biletul din mîna lui și citi : „Primejdie", singurul cuvînt rămas întreg din mesaj după ploaia prin care zburase porumbelul. Rîse acru și-i spuse, întorcîndu-l către Mira :

— Raportează profesorului-comandor că ne așteaptă... (Șovăi.) „farfuria zburătoare"...

— Ce farfurie ? sări Viorel. Asta-i o cratiță zburătoare !

Mititelu, nepricepînd de ce trebuie să-i raporteze fetei, se fîstîci :

— Ne așteaptă o... o... crrratiță !

Copiii rîseră. Rîse și moș Axinte. Rîse și pilotul care-i găsise pe dispăruți. Urcară cu toții în elicopter și — după ce elicele începură să vîjîie — gîndul le fugi iar la „farfuria zburătoare", la lacul adînc care ascundea poate taina curioaselor OZN-uri, la „Racheta albă" care-i aștepta pe insula dintre Canalul Morii și rîu.

Dan, uluit de peisajul care se perinda sub privirile lui uitase gura căscată, dar Viorel nu-l mai tachină. Se mulțumi să-i strîngă ușor brațul, amuzat.

Îl încerca bucuria.

— De unde ai mesajul ? ! se miră Viorel.

— L-am reprodus din memorie.

Băiatul înghiți în sec și-și privi tatăl cu un aer nespus de mîndru.

— Spune, Mira, ce bănuiești ?

— Uită-te ! Cuvintele, legate între ele, n-au nici un sens. Sînt pur și simplu alese după lungime. Cînd lungi, să-ți rupi limba, cînd scurte. Par să joace rolul sunetelor lungi și scurte din alfabetul Morse.

— Trăiască tata Morse ! strigă Viorel cunoscuta frază din radiograma a doua. Asta-i cheia cifrului !

— Dar vezi, Viorel, iese o nebunie curată : „Lulipoc iulușom etnixa" ! Tu pricepi limba asta ?

Băiatul și tatăl căzură pe gînduri.

— Încercați să citiți invers. Ei, ce iese ?

— Tată ! Formidabil ! Un nume : Axinte.

— Citește mai departe.

— E clar : „Moșului copilul..."

— Copilul moșului Axinte, întoarse Mira propoziția. N-am auzit de Axinte. În „Clubul celor tari" nu poartă nimeni numele acesta.

Jos, în stradă, frînă un automobil.

— E tata, recunoscu Mira zgomotul mașinii. Te aștept la noi mîine dimineață. Noapte bună !

— Noapte bună, Mira !

— Noapte bună... profesore-comandor, spuse și inginerul cu un ton mai serios posibil.

PROBELE „RV"

Viorel se apropie de insula de pe Someș și-și aminti de probele „RV". „Numai de probe nu-mi arde acum", mormăi în sine și, trecînd podețul, se îndreptă spre poiană. Îi ieșiră înainte cu alai Icar, Mira, Eridan, Venus și Gauss cel deșirat, toți călare pe nefericitul Halley, care fornăia nemulțumit. Fluturau mîinile și strigau în cor „VV" ! „VV" ! Viorel înțelese „RV" și se înfioră. „Cosmonauții aceștia or să mă mănînce cu papuci cu tot", își spuse, și țipă de la o poștă :

— Da' ia mai lăsați-mă ! Am auzit o dată... „RV" și cei cu asta ?

— VV ! îl corectă Mira. Adică „Vivat Viorel !"

Băiatului îi fugi sîngele din obraji și simți că-i bate inima alandala. „Care va să zică îmi recunosc meritele de atașat cu problemele securității terestre."

— Mulțam, prieteni, ridică mîna, ca să potolească entuziasmul. Și numai cînd cosmonauții tăcură, adăugă ca o ultimă bombă : Am descifrat radiogramele !

Mira sări prima de pe Halley și-i luă din mîini teancul de hîrtii. Descălecară și ceilalți și se adunară în cerc, plini de curiozitate. Viorel îi ajută Mirei să întindă foile pe iarbă și, ca un general de campanie, demonstră :

— Aceasta e a doua radiogramă și sună așa : „Copilul moșului Axinte.“ A treia : „Conspirativ un nume“, iar a patra : „Scornit eu am“.

— Copilul moșului Axinte are nume conspirativ ? întrebă Eridan, nedumerit.

— O clipă ! Dacă așezăm radiogramele în ordinea asta — și mută al treilea mesaj în față, iar al doilea îndată după el — citim : „Scornit eu am. Conspirativ un nume. Copilul moșului Axinte“.

— Tot nu iese nimic ! se agită Eridan.

— Dar mai taci odată ! își ieși din pepeni Icar. Să-l ascultăm pînă la capăt.

— Te ascultăm ! spuse rugător Mira.

— Dați-mi un creion ! Ei bine, să subliniem cîteva cuvinte în ordinea mișcării calului la jocul de șah. Nu vă amintiți de fraza : „Transmit în goana calului ?“ Să citim al doilea și al treilea cuvînt, apoi primul, și tot așa... Iese : „Eu am scornit un nume conspirativ moșului Axinte, copilul“. No, ce părere aveți ?

— Hm ! se lumină Eridan.

— Deci... „copilul“ e moș Axinte, rosti tulburată Mira.

— Dar cine-i moș Axinte ?

— Cine-i ?

— Cine-i ?

— Cine-i ?

— Moșul a primit ordin din partea președintelui, care e Deimos, să intre în acțiune, mai precizează Viorel. Împotriva cui... nu știu cu ce certitudine, dar avem toate motivele să credem că împotriva bazei „Marte 2000".

— Mîine se împlinește un an de cînd ne-am rupt de grupul lui Deimos. Nu cumva ne pregătește o... aniversare ?

— În orice caz, să stăm în gardă, spuse Icar.

— Viorel, căută Mira un ton cît mai solemn, te numesc candidat-cosmonaut, atașat pentru problemele securității terestre al comandamentului „Rachetei albe" și a întregii baze cosmice „Marte 2000".

Cosmonauții săriră să-l felicite.

— Și... probele „RV" ? murmură Viorel, simțind că i se face un favor.

— Le-ai trecut. „RV" înseamnă rezistență-voință. Numai de o singură probă nu te vom scuti : proba zborului.

Tinerii lui colegi-cosmonauți îl conduseră sub un copac uriaș de care atîrna o hușă. Viorel urcă și îndată începu să se legene, să se învîrtă tot mai repede, tot mai repede, pînă ce totul din jur dispăru ; copacii își pierdură contururile, cerul deveni un fluviu circular, imens, și lumea îi păru mai frumoasă, mult mai frumoasă, de basm.

CUPRINS

Dan trimite la baza „Marte 2000“ un sol	3
Radiotelegrafistul stației R.47 în captivitate	7
Mititelu face o mărturisire surprinzătoare	9
Deimos descoperă că „vărul din București“ a fost un... spion	11
Consfătuirea de la „Racheta Albă“	14
Observatorul lui Dan	17
Pe urmele lui Moș Axinte	21
Urme suspecte	24
La Cremenea	28
Bănuiala lui Viorel se adevereşte	30
O discuție tulburătoare	33
Taina săgeților roșii	36
Prăbușirea de la muntele Corabia	38
S.O.S. — oameni în pericol!	42
La cuibul vulturilor	45
Deimos își recunoaște „vărul“	48
Mira preia comanda „Clubului celor tari“	50
Expediția unită „OZN“	53
Probele „RV“	59

Redactor : IORDANA URECHE
Tehnoredactor : DUMITRU VERDEȘ

Apărut 1970. Comanda nr. 9724. Hîrtie ziar de 50 g/m². Coli de tipar 2.

Tiparul executat sub comanda nr. 90 837 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

EDITURA ION CREANGĂ
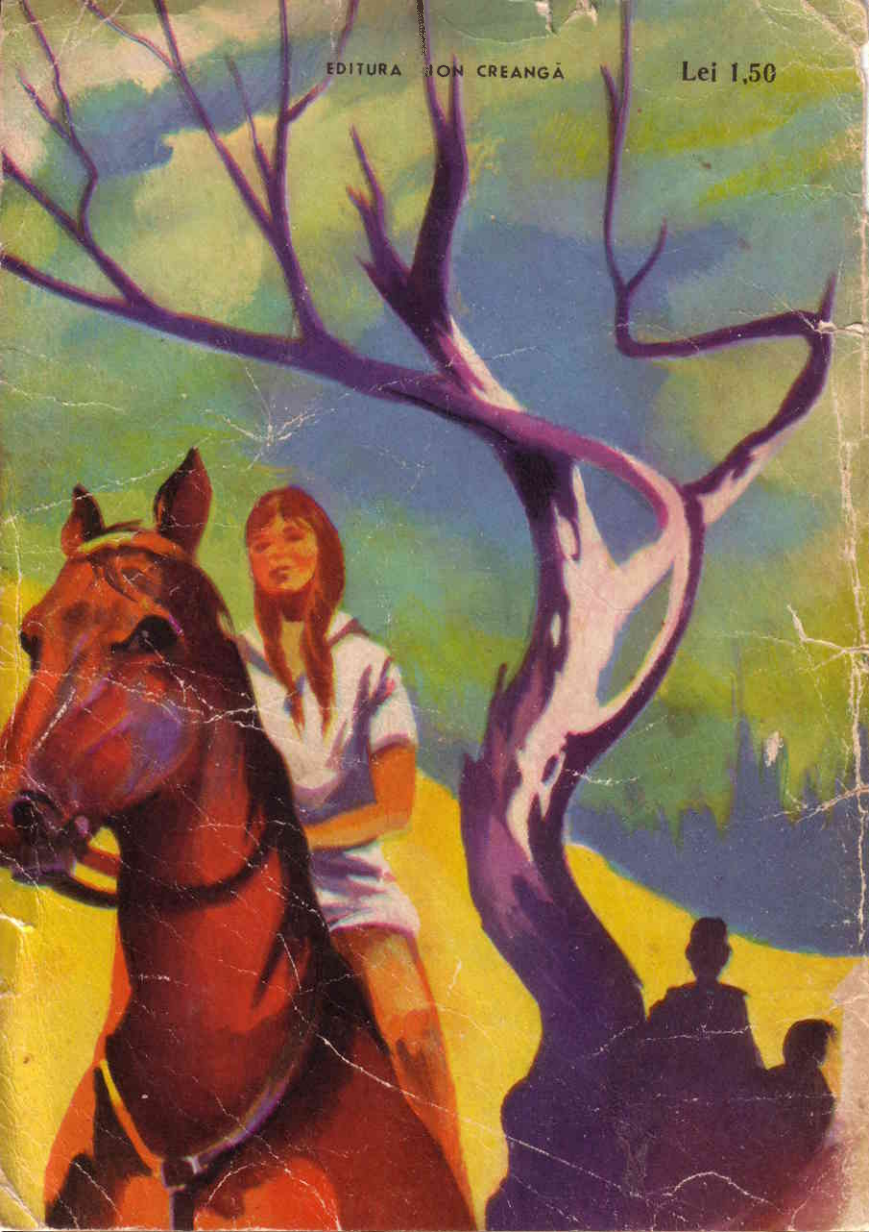
Lei 1,50